

Lovforslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Den bestemmelse i arbejdsretsloven, lovens § 12, stk. 2, 5. punktum, som forslagsstillerne ønsker ændret, er som bekendt en helt ny bestemmelse, som blev gennemført i forbindelse med moderniseringen af arbejdsretsloven i 1973, og jeg vil gerne understrege, at bestemmelsen er identisk med det forslag, som et arbejdsudvalg, bestående af de to hovedorganisationers repræsentanter i arbejdsretsudvalget, i fuld enighed forelagde udvalget, og som arbejdsretsudvalget tiltrådte.

På denne baggrund, og også fordi der er praksis for, at ændringer i arbejdsretsloven kun gennemføres på grundlag af forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, finder jeg det uheldigt, at et lovforslag som det foreliggende fremsættes her i tinget, altså uden om arbejdsmarkedets parter. Jeg har gerne villet præcisere dette, inden jeg går lidt nærmere ind på lovforslaget.

Efter bestemmelsen i arbejdsretslovens § 12 kan der som alt overvejende hovedregel ikke pålægges strejkedeltagerne bod, når arbejdet er genoptaget inden afholdelsen af fællesmøde eller deltagerne i arbejdsstandsningen har fulgt en henstilling fra fællesmødet om straks at gå i arbejde. Fra denne hovedregel om, at der ikke kan pålægges bod, når arbejdet genoptages, er der gjort to undtagelser i lovbestemmelsen. Reglen om bodsfritagelse gælder nemlig ikke, hvis det godtgøres, at arbejdsstandsningen har savnet rimelig begrundelse eller må betragtes som led i en systematisk aktion.

Det er disse to undtagelser, forstår jeg, fra bestemmelsens hovedregel, som forslagsstillerne nu ønsker udvidet til også at omfatte den situation, at der ikke med modparten er søgt optaget drøftelse af de forhold, der ligger bag arbejdsstandsningen.

Det siges herom i bemærkningerne til forslaget, at forslagsstillerne har den grundlæggende opfattelse, at ethvert modsætningsforhold på arbejdsmarkedet og mellem arbejdstagerne og arbejdsgiverne på den enkelte arbejdsplads i det mindste skal søges drøftet mellem parterne, inden der indledes kampskridt. Jeg kan for så vidt helt og fuldt tilslutte mig denne opfattelse og ved, at det også af arbejdsmarkedets parter op-

fattes som noget helt selvfølgeligt, at der sker en sådan drøftelse. Tillidsmandsreglerne og de forskellige samarbejdsaftaler m. v. synes jeg er klare udtryk for denne opfattelse.

Jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve den nøje sammenhæng, der er mellem bestemmelserne i lovens § 12 og lovens § 9 om hurtig afholdelse af fællesmøde, som jo også er en ny bestemmelse.

Efter denne bestemmelse skal arbejdsstandsninger straks indberettes til organisationerne. Fællesmøde under organisationernes medvirken til drøftelse af denne arbejdsstandsning skal holdes dagen efter arbejdsstandsningens iværksættelse, hvis ikke arbejdet er genoptaget, inden dette fællesmøde bliver afholdt.

Arbejdsmarkedets parter begrundelse for bestemmelsen fremgår af arbejdsretsudvalgets betænkning, som jeg skal henvise til. Jeg skal blot her pege på, at der i udvalgets betænkning er lagt vægt på, at der blev åbnet mulighed for bl. a. deltagelse i kortvarige politiske demonstrationsstrejker, uden at strejkedeltagerne derved skulle risikere at få pålagt bod. Det fremhæves også, at der i nutidens komplicerede samfund må være mulighed for at reagere spontant, når der ikke i tilstrækkelig grad tages hensyn til menneskelige og „trivselsmæssige faktorer“, dette citerer jeg fra betænkningen.

Lovens bestemmelser om bodsfritagelse betyder naturligvis ikke, at der ikke på helt normal måde skal ske en drøftelse mellem parterne. Bestemmelsen er en konsekvens af parternes ønske om, at arbejdstagerne fritages for bod ved meget kortvarige arbejdsstandsninger, således som der er redegjort for i betænkningen.

Bestemmelsen har på den anden side også til formål at sikre bodsfritagelse i tilfælde, hvor de forhold, der ligger til grund for arbejdsnedlæggelsen, af den ene eller den anden grund ikke har været forhandlet mellem parterne. Hertil kommer så — det skal med ind i billedet — det særdeles vanskelige bevisspørgsmål, som en gennemførelse af forslaget uundgåeligt vil give anledning til. F. eks. spørgsmålet om, hvorvidt der realistisk har været søgt forhandlinger med modparten, eller der bare er tale om en skinmanøvre med det formål at kunne procedere på, at betingelsen om at søge optaget for-